

ZEM – SE – PVD SEVER SE

Sedim v kinodvorani policijske akademije, ki je praktično prazna. Le nekaj duš zaseda sedeže, ki so razporejeni v dvignjenih terasah. Ozrem se naokoli in s pogledom pozdravljam vsakega posebej. Med obrazi, ki jih ogledujem je zelo malo tistih, ki so prišli z mano v Enoto v začetku osemdesetih. Med njimi je tudi zelo malo tistih, ki so prišli v Enoto že pred mano. Tistih, ki so me kasneje učili veščin, kako biti dober strelec, dober v taktiki. Med njimi je malo obrazov tistih, ki so prišli v Enoto za mano. Nove generacije borcev, ki so nadgrajevale pridobljeno znanje.

Med obrazi je malo tistih, s katerimi sem vsako jutro ob 7.00 stal v zboru pred stavbo na Vodnikovi. Ni tistih, ki sem jih spodbujal na tekaški stezi v Mostecu. Med njimi tudi ni oči, ki sem jih opazoval le skozi maskirne kape nekje v zasedi. Med njimi ni veliko obrazov, ki so bili prepojeni z znojem, po težkem usposabljanju v vojaški taktiki. Ne vidim veliko tistih rdečih oči, ki so jih zalivale solze po vpadu v objekt poln solzivca.

Ne najdem obrazov, ki so bili spačeni od bolečine in nemoči ob pogledu na razmesarjeno truplo lovca, ki si je sodil sam že pred našim vpadom. Ne slišim glasov, ki sem jih prepoznaval skozi radijsko zvezo, čakajoč na vpad v ilegalno igralnico na Peruzzijski. Ne glasov, ki so mi pomagali pregnati tesnobo ob pogledu na odprto glavo vojaka Pluta, ki jo je naredila krogla kalašnikovke.

Zaman iščem obraze, ki so bili tolikokrat rdeči in obliti z znojem od previsoke temperature, ki jih je povzročil strm klanec. V njega smo se tolikokrat pognali z vedenjem, da nam bo olajšal težko tekmo v Dražgošah ali na Pokljuki.

Iščem obraz, ki je bil tolikokrat neprepoznaven od stisnjene potapljaške maske. Izbuljene oči od prepozno narejenega izenačevanja pritiska.

Ne najdem nobenega sovoznika v železnem okvirju oklepника. Ni tistih mokrih las od zaščitne čelade v od sonca razgreti pločevini.

V dvorani ne začutim tistega utripa srca, ki je tolikokrat bilo kot eno. Naj bo to na Fernetičih, ko smo celo mrzlo in od burje preprihano noč preždeli vsak na svojem koncu v zasedi in opazovali Bajazita, obdanega s polno razstreliva. Naj bo to na strelski liniji, kjer smo kot ekipa spet poskušali zmagati. Naj bo to na tekmi v Gotenici, kjer so nas lovile vse ekipe policije.

Ne zaznam tistega utripa srca, ki je uglasilo svoje tiktakanje, ko nas je Beznik vprašal ali je kdo proti, da naredimo državni udar. Ko smo se bežno srečevali v Enoti vračajoč se iz skrivnih lokacij. Ne zaznam tistega enotnega utripa srca kot v akciji na Toškem čelu ali Trzinu. Ne pogledov, ki so izražali samozavest in odločnost, ko smo hodili proti skladišču v Mokronogu.

Zelo malo obrazov vidim, ki so ponosno stali v zboru v Kočevski reki.

Kje si sodelavec, ko sva skrbela za varnost Kučana na Kredarici, Peterleta na veselici, Janše v Grosuplju, Bučarja na Gorenjskem, Bavčarja v Murglah? Kje si moja desna bočna zaščita v zasedi? Kje si soborec iz Trzina, Toškega čela, iz Mokronoga, Peruzzijske, Fernetičev, Slovenj Gradca ... Kje si sotrp in s klanca na strelišču na Dobrovi, na Jelovici in Pokljuki? Kje si umirjeno srce na strelni liniji na strelišču v Crnem grobu, Mariboru, v Gotenici, Vipavi, Črnotičah? Kje si soborec, s katerim sem sedel toliko dni v Puchu na poteh po Sloveniji? S katerim sem v temnih nočeh spremljal čudno kolono tovornjakov. S katerim sem prešteval kontejnerje na Brniku in letališču v Mariboru.

Kje si soborec, ki z mano ni stopil čez črto v Gotenici? Ki je hotel postreliti vse v tisti vrsti tam zgoraj. Kje si soborec, ki je z mano preživel dneve nekje na Kosovu?

Kje si?

Se spomniš teh dni, teh lokacij, teh oči in obrazov? Se spomniš utripa srca soborca?

Gledam po napol praznih sedežih kinodvorane v policijski akademiji in te ne vidim.

Pa bi te zelo rad!

Saj si mi stal ob strani, ko nisem znal, ko mi je bilo hudo, ko sem bil v obupu. Bil si z mano, ko smo delali novo Slovenijo. Bil si ob meni, ko sem bil ponosen, velik kot še nikoli. Stal si ob meni, ko so nam podeljevali medalje, diplome in pokale. Bil si ob meni poln blata, solzivca in praha.

Stal si ob meni za šankom kuglbana na Kotnikovi, pel z mano Brendijeve pesmi v Majolki in Kresnički.

Ne morem te pozabiti, saj si bil z mano v hudem in lepem. Bil si z mano v življenju!

Gledam po dvorani in si želim, da je polna soborcev.

Soborec

Tacen, 15.3.2018